

Stffe-Overensstemmelse med Grundloven, men naar man er kommen saa vidt som det ærede Medlem og siger, at vi ville give en tvungen Eftergivelsesret efter et Aar — det har jeg talt og stemt for, og det ærede Medlem fra Kjøge har tilmed sagt, at det i og for sig vilde være ganske tilstrækkeligt, naar disse Folk blot vare optagne paa Valglisten, thi saa var dermed deres Fattigunderstøttelse eftergivet — saa skønner jeg ikke, at der, naar man har den Opfattelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, kan være noget som helst i Vejen for, at man kan gaa med til det Princip, der er nedlagt i denne Paragraf, som i Virkeligheden ikke er andet end Eftergivelse af Fattighjælp, i yderste Fald i samme Øjeblik, som den er givet. Jeg skønner altsaa ikke, at det ærede Medlems Stilling i denne Sag er en saadan, at man i alt Fald, for saa vidt han derved slutter sig til Højres tidligere Ansættelser, kan saa nogen videre Betænkelighed af den. — Den ærede Ordfører udtalte, at han forventede, at Højremindretallet i Overensstemmelse med de tidligere Udtalelser vilde modtage Forslaget under Nr. 56 som et videre Forhandlingsgrundlag. Jeg har i saa Henseende taget den fornødne Reservation, men da jeg fuldt ud har anerkendt Rigtigheden af det deri nedlagte Princip, at Kommune og Stat godt kunde være fælles om den Understøttelse, her er Spørgsmaal om, mener jeg ogsaa, at vi godt kunne tiltræde hans Ytringer om, at Højre virkelig betragter Forslaget som et Grundlag, hvorpaa der kan forhandles videre, og det forekommer mig ikke, at det, der er fremkommet her under Sagen, siden jeg første Gang havde Ordet, behøver at ombestemme mig. Det, som jeg syntes, man væsentligt har indvendt mod Tankegangen i dette Forslag, er dog det, at den Hjælp, her er Spørgsmaal om, i Virkeligheden vil blive en Fattighjælp. Det kan jeg aldeles ikke paa nogen Maade erkende skulde blive en Nødvendighed. Der er jo anført mangfoldige Grunde derimod, og det forekommer mig ogsaa, at det vilde være en meget let Sag at træffe saadanne Bestemmelser, baade med Hensyn til Formen for denne Understøttelse og Formen for Udbetalingen deraf, at alt det odieuse, som nogen kunde tro skulde ligge deri, fuldkommen kunde falde bort. Denne Indvending har aldeles ikke paa nogen Maade kunnet bestemme mig til at indtage en anden Stilling overfor dette Forslag, end jeg har gjort fra først af. For saa vidt der er sagt, at denne Understøttelse ikke vil blive tilstrækkelig, ikke give det fornødne, mener jeg, at den Omstændighed, at

man gif iud paa et saadant Delingsforhold mellem Staten og Kommunen vilde medvirke overordentlig til, at Understøttelsen blev den fornødne, og for saa vidt nogen har troet, at den vilde blive for stor eller overflødig, tror jeg ogsaa man kan sige, at Kommunens Deltagelse sammen med Staten vil virke derimod til den anden Side. Jeg skønner slet ikke, naar man kun betragter dette Forslag som et Forhandlingsgrundlag, at der under den hele store Debat er fremkommet noget, som skulde bevirke, at man skulde indtage en anden Stilling, end man oprindeligt har indtaget til denne Sag. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vossien) gif derimod noget videre, idet han søgte at resumere, at der efter Forhandlingen her kunde siges at være opnaaet Forstaaelse mellem de forskellige Grupper her i Tinget. Det forekommer mig, at det ærede Medlem saa noget sanguinisk paa det, men jeg skal imidlertid ikke tage Anledning deraf til at gøre nogen særlig Indvending, men maa dog tage et Forbehold paa et enkelt Punkt. Det ærede Medlem udtalte, at han mente, at det maatte anses for klargjort i Diskussionen, at naar en Person, i de sidste 5 Aar, før han blev 60 Aar, ikke havde nydt Fattighjælp, skulde dette være en tilstrækkelig Betingelse uden andre Hensyn. Derom tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret til at sige, at der er Forstaaelse. Der er nemlig paa Mindretallets og Flertallets Forslag paa dette Punkt en ikke ringe Forskel. Højremindretallet forudsætter, at den Mand, der skal saa Hjælp efter det trefindstyvende Aar, aldrig nogen Sinde har faaet Fattighjælp, og altsaa vil han ikke kunne saa Hjælp, med mindre han enten ikke har faaet Fattighjælp eller dog har refunderet den. Flertallets Forslag gaar derimod langt videre. Naar vi nemlig se hen til den Eftergivelsesparagraf, der er vedtaget, og som de Herrer endogaa vilde have vedtaget med 2 eller 1 Aar, er der ikke noget i Vejen for, at en Mand kan opnaa denne Understøttelse her, selv om han hele sit Liv har været afvæslende under Fattigvæsenet og ude fra det. Hvis Bestemmelsen om de to Aar bliver vedtaget, kan den paagældende være 2 Aar under Fattigforhold og 2 Aar ude fra dem, og i de sidste 5 Aar vil man ganske vist, med en Berettigelse, Kommunierne nu en Gang have faaet til at overføre Midler fra Kommunekassen til „de fattiges Kasse“, kunne sikre ham at være udenfor Fattigvæsenet. Jeg siger altsaa, der er meget stor Forskel paa disse to Ting, om man aldrig har været under Fattigvæsenet, eller om man har været det og faaet Hjælpen eftergivet. Der er altsaa ikke her